

A VÍZBEN

Ma megláttam egy kajakost a megáradt Dunán,
és éreztem, hogy meg kéne írnom,
de már a gondolatra elérzékenyültem.
Mindezidáig kajakos múltamról
a legnagyobb műgonddal
nem vettem tudomást,
pedig időm és lelkesedésem jó részét
tíz éves koromtól húsz éves koromig
ezzel töltöttem, és csak egy másfajta lelkesedés
egy felerősödő kielégületlenségből
tudott eltéríteni,
pedig költészetem
– hogy környezetemet folyékonynak érzékelem,
és hogy kialakult bennem
a nem múló vágy
a benne való elmerülésre –
már ekkor, a vízzel való érintkezésben elkezdődött.
De sosem tartoztam a legjobb úszók közé,
csak újabban kezdek ráérezni, igaz,
már egy másfajta úszásra.
Ezért kezdetben, ha beborultam a vízbe,
mindig ijedség és szégyen fogott el.

MÉG A DUNÁRÓL

Az egykor mélyen kijárt, vízbe futó utat,
amely a Duna áradásainak ellenére
máig jó állapotban van, a megáradt víz
most öbölszerűen kitölti.
Tengelyig a folyóba hajtva
ide mosták régebben a váciak
akocsijaikat. A part vízből kiálló,
déli oldalában ülök,
szemben a Börzsöny vonala
a leülő esti párában
alig kivehető,
a túloldalon egy horgászcsónak motorja berreg,
a fatelepen ma két kocsi fát kiszállítottunk,
és nagytakarítás volt.
Egy rakás fémhulladék a MÉH-be
és egy kevés szemétegetés. A Fiskars fejsze
törött, műanyag nyele, amivel együtt edződünk,
alig akar lángra kapni. Majd engem is egy ilyen
tűzön, gondolom,
mert felfigyelek a füstoszlop ingathatatlanságára.
De a reggeli láncfűrész-indítással szemben
ez a motorcsónak-berregés most felzaklat.
Ez a zaklatottság, gondolom.
Előbb csak egy rikoltás,
aztán elrepül előttem.
Szívritmusszerűen tudatosuló zavartság
egy szürke gémtől.
A kihamvadt szemétben a kotorászás
a felrobbant csavarlazító sprék
és a szélre került és összezsugorodva megmaradt
petpalack-darabok között.

52 Egy halom szétkorhadt lécz alatt
találom ezt a tollat, amivel írok.
Tökéletes állapotban van.
Egy fél méteres sávban a műhely felett
nincsen hullámpala: beárad a fény
és az eső. A műhely
most hirtelen tágas, düledező otthonná vált.
Azokat a téglákat, melyek a tető nélküli részen
már a leesés határán álltak, levertük.
Még 5–10 évig talán kitart.
Egy a Dunakanyarból érkező utasszállító hajó
pásztázó reflektora
már a távolból rám világít.
Kiviszi belőlem
az előbbi rikoltást,
és miután elmegy,
a lábamat sem felejttem el fölemelni
a hullámok előtt.